

ЯНОШ ЛАРИ ФАРИ ШМЕКЕЛАРИ

Превод от немски: Николай Краев, 1979

chitanka.info

За Честния лъв Ханс, за черпиперените джуджета и Автоматичния цар Януари.

За това как залавят тримата разбойници Ене, Бене и дебелия Карамба, както и за сватбата на принцеса Лулу Марципанска.

Истинското име на писателя Янош, роден през 1931 г., е Хорст Екерт. Автор е на детски книги, рисувани албуми и един роман.

ПРЕДГОВОР

Обичате ли да ядете орехчета, лешничета и бадемчета, мили деца? А как ги обичате повече — когато си ги счупите сами или когато ви ги счупят мама и татко?

Пустите му костеливковци, какви здрави черупки имат! Може би заради това големите хора са измислили специални клещи, за да ги чупят. Ние, в България, ги наричаме лешникотрошачки. Кой знае защо... Може би защото хората у нас са чупели повече лешници, отколкото орехи и бадеми? В Германия пък ги наричат орехотрошачи и ги правят не като клещи, а като малки дървени човечета. Те имат един подвижен крак и като го натиснеш, поставеното в устата орехче изохква и черупката му става на парчета.

За едно такова човече ви разказва в своята книга немският писател и художник Янош. Това човече се нарича Лари Фари, а има и прякор — Шмекелари. Дали с право, или не — това вие сами ще прецените. За да не се карат немските и българските деца, няма да го наричаме нито лешникотрошачко, нито орехотрошачко, а просто — Хрупко-Черупко. Нали това му е работата — да хрупа черупки! То и Лари Фари не е съвсем обикновено име. На немски то значи Тра-ла-ла или Дрън-дрън. Но докато превеждах книгата и слушах какви ги дрънка пустият му Лари Фари, толкова свикнах с немското му име, че ми се прииска да му го оставим и в България. Нали сте съгласни?

Нашият Хрупко-Черупко знае добре да чупи орехчета, лешничета и бадемчета. Но внимавайте! Не бързайте да ги ядете, преди добре да ги почистите. Иначе току-виж сте сдъвкали някоя черупка. Всъщност, аз мисля, че след като прочетете книжката, всички ще предпочитате сами да си чупите орехчетата.

Колкото до мене, в нея намерих скрити доста костеливи орехи и ако някъде думичките не са много равни, помислете си за това, че там сигурно са останали някои особено костеливи черупки.

Преводачът

ЗА МАСТИЛЕНИЯ ПАЛЯЧО С ГОЛЕМИТЕ РАЗПЕРЕНИ УШИ, ЗА МЕЧЕТО ЦИГУ- МИГУ, ЗА РАЗДЪРПАНОТО КУЧЕ, КОЕТО ВСЕ ПЛАЧЕ, НО СЪЩО И ЗА ХРУПКО- ЧЕРУПКО ЛАРИ ФАРИ ШМЕКЕЛАРИ И ЛЪВА ХАНС

На улица „Молец“ номер единадесет, под покрива на къщата на стария железничар Траверсопиронков, точно зад седмата греда на покрива, има един много тайнствен сандък. Той изглежда точно като сандък, в който се крият съкровища, има съвсем същия цвят, пък и големината му е съвсем същата, дори може да е малко по-голям. Различава се само по едно — капакът му е леко надигнат и изпод него се подава една лъвска лапа.

И всяка нощ, когато луната се покаже на прозореца в осем и половина, тук се случват какви ли не тайнствени неща.

Капакът се поотмества.

Някой го повдига и се оглежда. Разтърсва глава да се разсъни, протяга се, измъква се от сандъка и сядна на ръба му.

И кой мислите е това?

Самият ЛАРИ ФАРИ ШМЕКЕЛАРИ! Той запява:

*— Събудете се, другари!
Чуйте как аз, Лари Фари,
след опасни патила
се прочух с добри дела!
Истината казвам само
без лъжа и без измама!*

И така, това е Лари Фари, нашият Хрупко-Черупко, който си сменя зъбите, когато поиска. Сега в устата му има зъбки-лъжливи, но той имал и лъвски зъби, и зъби, с които се хрускат големи скали, и зъби за лов на лисици, и още стотина вида други зъби, които обаче му задигнал разбойникът Сливко Пестилков — така поне твърди той. А пък зъбите за смилане на чер пипер му паднали преди единадесет години по време на една буря от моста в реката. Така разправя той, ама май че работата му не е чиста.

Лари Фари още не е свършил песента си и от тайнствения сандък започват да изскачат и оживяват и другите играчки. Те се измъкват една през друга отвътре и се разполагат удобно на ръба.

Пръв се показва Мاستиления палячо с големите разперени уши. Неговите уши са толкова големи, че само да излезе на открито при силен вятър и ще полети. А рече ли да се състезава с лястовиците, победата му е сигурна. Мастиления палячо е голям бърборко и все се обажда, когато не го питат.

След това се подава мечето Цигу-Мигу със своята цигулка. То може да свири на нея толкова хубаво, че раздърпаното куче с трите крака и откъснатата опашка са разплаква.

После се измъкват и Гуменото пате, и Парцаления шишко, и Порцелановата кукла с буклите, и стария крокодил Тряс-Кряс Кроко Дилски със своето дете Пляс-Вряс Кроко Нилски.

Последен излиза Честния лъв Ханс с лъвските очи. Негова бе лапата, която се подаваше от сандъка. Честния лъв Ханс не е лъгал никога през живота си. Той е по-силен от всички останали играчки, а зъбите му са толкова остри, че може да схруска когото поиска. Лъвът внимава никой да не лъже.

И така, всяка вечер играчките сядат върху сандъка. Честния лъв Ханс обляга главата си с лъвската грива на предните си лапи и казва:

— Хайде, почвай, Лари Фари Шмекелари! Разкажи ми някоя приказка! Но само да излъжеш и приказката ти да не бъде истинска, ще те глътна като дървесен червей, честна дума ти давам!

И така всяка вечер, точно в осем и половина, Лари Фари Шмекелари започва да разказва някоя хубава приказка.

КАК ЛАРИ ФАРИ ШМЕКЕЛАРИ СТАНА МЕЛНИЧАР, КАК ЗАЛОВИ ИЗВЕСТНИЯ ДЖЕБЧИЯ ФРАНЦ КРАДЛИТСКИ, ТОЧНО КОГАТО ПОСЛЕДНИЯТ СЕ ОПИТВАШЕ ДА МУ ОТКРАДНЕ ПТИЧЕТО, КОЕТО ТОЙ НЯМАШЕ

— Веднъж бях мелничар — започна да разказва тази вечер Лари Фари — и то в хубавата страна на приказките „Бонбон Кръц-Кръц“, където живеех тогава. Хората нямаха вече какво да ядат, защото вятърът беше спрял да духа и вятърната им мелница не можеше да се върти. И те не можеха да си смелят житото. Точно както се казва в една поговорка: „Там дето вятърът кротува, сиромасът си гладува“. И така, хората за малко да умрат от глад.

Какво ли щеше да стане, ако не бях отишъл аз!

Поизпънах се мъничко, протегнах крака и ръце и станах доста голям. Хората донесоха стълби, опряха ги на мен и почнаха да качват чувалите с жито и да ги изсипват в устата ми, точно между зъбите.

Бях си сложил специалните зъби за мелене на брашно и така ситно смлях житото, че да могат от него да пекат сладки и по цял ден да ядат само сладки. Истина ви казвам. Само сладки със стафиди и пудра захар. Брашното излизаше през крачолите ми и оттам ратаите го сипваха в чувалите.

— И ти казваш, че това е вярно? — изръмжа Честния лъв Ханс. — Я си кажи истината и му прави сметка, че ако лъжеш, такава ще ти зашия с лъвската си лапа, та дълго да ме помниш, честна дума ти давам.

— Защо да ви лъжа? — каза Лари Фари Шмекелари и се обърна да покаже. — Ето на, вижте! Тук ми е останало малко брашно още оттогава.

Вярно, че отзад се сипеше нещо бяло, но то падаше от дупката на един дървесен червей.

— Е, добре тогава — измърмори Честния лъв Ханс, — виждам, че не лъжеш. Карай нататък!

— И така, станах на голяма почит. Всички ме знаеха. По това време обаче из тези места върлуваше известният джебчия Франц Крадлитски. Никой не можеше да го открие, а камо ли да го хване. Полицията дори не знаеше как точно изглежда, защото той беше много хитър и се преобличаше страшно изкусно. Веднъж например се появяваше без шапка, а друг път — без каскет. Или пък ту ходеше без изкуствени мустаци, ту — без бакенбарди. Хората бяха ужасно объркани от това негово преобличане.

Но аз оправих работата, защото съм по-хитър от полицията.

Както сигурно знаете, джебчията е много по-страшен от обикновените крадци, защото той не краде ей така, просто от кухните, килерите и стаите на хората, където можеш спокойно да поставиш обикновен капан и да го хванеш. О не, джебчията върши своята работа съвсем изкусно. Стоиш си ти например на пазара, искаш да си купиш от някоя сергия нещо вкусно за хапване — килце или две плодове, или пликче фъстъчки. И ето че към теб се присламчва някакъв тип, усмихва се леко, почва да прави някакви страшни фокуси с едната си ръка, мърда си носа като палячо, комуто е влязла бълха в гащите. Ти го зяпаш и си мислиш „Гледай ти, какъв мил човек!“, а той, хоп — с другата си ръка незабелязано ти свива от джоба сандвича със салам. След това си тръгва, ни лук ял, ни лук мирисал. Ти гледаш захласнат подире му, махаш му приятелски с ръка за сбогом и дори му пожелаваш всичко най-хубаво. А той — дим да го няма. После решава да поседнеш на някоя щайга и предвкусвайки сладостта на сандвича със салам, бъркаш в джоба на якето, но уви... Там няма нищо... и си отиваш гладен. Ей такъв негодник е джебчията. И така, аз се залових с тази работа!

— И аз познавах един такъв — започна бърбивият палячо. — Той все гледаше да ти докопа джоба и да ти измъкне закуската, но не можеше нищо да открадне, защото...

Мечето Цигу-Мигу го тупна бързо с лъка по капелата, за да му затвори устата и палячото млъкна.

— И така, отидох аз, сякаш нищо няма, на селския пазар и заставах пред сергията на птичаря Якоб. Направих се, е уж купувам някакво птиченце, но не купих нищо. После се престорих, че го пъхам в задния си джоб, но в ръката си не държах никакво птиченце, а своите остри като нож зъби за лов на лисици, които преди това бях специално наточил. И така, пъгнах си зъбите за лов на лисици в задния джоб и почнах да си подсвирквам тихо и сладко като птиче, като канарче. Всъщност, какво ли ви разправам, аз всякога съм свирил като виртуоз...

— Ох, само да лъжеш — изръмжа Честния лъв Ханс, — такава ще ти обърша през носа с лъвската си лапа, че ще ме помниш. Хайде, изсвири нещо, да чуем какво можеш!

Хрупко-Черупко размърда подвижния си крак и той заскърца. И понеже лъвовете не разбират много-много от музика, защото знаят само да реват и ръмжат, Честния лъв Ханс каза:

— Е, добре, хубаво свириш. Разказвай по-нататък!

— И така, крадецът се приближава и отдалече си мисли: „Охо, този си е купил птиченце!“ Идва по-близо, застава до дясната ми страна и почва с ръката си да ми прави зайчета. После ми се усмихва леко. Аз се правя, че нищо не разбирам и го гледам глупаво. А през това време той пъха дългите си джебчийски пръсти в задния ми джоб и щрак — аз захапвам ръката му със специалните си зъби за лов на лисици — мошеникът е пипнат и почва да хленчи.

После полицията го отведе и аз получих наградата, определена за главата му — седемстотин копчета за мъжки панталон. С тях си купих цял куп чуждестранни фъстъци и то три различни вида. Истина ви казвам.

— Така е — изръмжа Честния лъв Ханс, — май има три вида чуждестранни фъстъци: кашу, шан и пердахан. Само да беше посмял да излъже този хубостник, щях да го излапам с пудра захар и сметана, честна дума ви давам.

КАК ЛАРИ ФАРИ ШМЕКЕЛАРИ СТАНА ЗВЕЗДОБРОЕЦ НА ПАДАЩИТЕ ЗВЕЗДИ В ГРАД ПИШМАН И КАК ЛУНАТА МУ ПРАВЕШЕ ВЪРТЕЛИ

— Веднъж — започна разказа си Лари Фари Шмекелари — бях се хванал на работа в красивия град Пишман и то не като нощен пазач или уличен метач, а като звездоброец на падащите звезди, защото както се казва в една известна птича поговорка, „който има остри зъби, има и силни очи“.

— Не знам какво да мисля вече за него — изръмжа Честния лъв Ханс. — Трябва да не е лъжец, защото и аз съм чувал тази поговорка. А ето на, и аз също имам остри зъби и силни очи. Май е вярно това, което разправя този хубостник.

— Аз трябваше всеки ден, искам да кажа, всяка нощ, да обикалям улиците на града и да броя падащите от небето звезди.

По онова време известният професор Лъскавоглавов събираше от цялата страна броя на падналите през месеца звезди и ги пращаше по бърза поща за Америка. Там пресмятаха колко звезди са паднали в целия свят и докладваха броя им на президента. Президентът можеше да си прави с него каквото си иска. Пък нали знаете, че който види падаща звезда, му се сбъдва по едно желание. А щом някой си има хора, които гледат вместо него колко звезди са паднали по света, да речем, например три милиона, и да му казват техния брой — ще му се сбъднат три милиона желания. Е, какво ще кажете — неговата е лесна, а?

— Така е — изръмжа Честния лъв Ханс, — лесна е, честна дума.

— И така — продължи Хрупко-Черупко, — докато работех, ми светеше луната. Всяка вечер точно в уречения час тя се показваше зад нашата къща и двамата с нея тръгвахме на обиколка из града. Разбира

се, тя не го правеше за този дето духа. То се знае, за сметка на това веднъж седмично я лъсках.

— Ох, пипнах ли те, че лъжеш — изръмжа Честния лъв Ханс. — Тая работа не може да я бъде. Как ще лъскаш луната, като по нея има планини, а те не могат да се лъскат. Това няма да ти се размине, приятелче, ама хайде първо да си довършиш приказката, че колкото повече лъжеш, толкова по-сладко ще те излапам, честна дума ти давам.

— Една вечер луната обаче не дойде. А аз чакам ли, чакам пред къщи. Времето си течеше и аз трябваше отдавна да съм започнал да броя, защото тази вечер звездите просто валяха от небето като дъжд, а тя, глупачката му с глупачка, не идваше и не идваше. Тръгнах да я посрещна в градината, но и там я нямаше. Не дойде цяла нощ. В тефтера си за записване на падащите звезди отбелязах числото четиристотин двадесет и три, колкото предполагах, че са паднали през изминалата нощ. На другия ден тя пак не дойде. Вече почнах да се ядосвам. Нямаше я в девет часа, не дойде и в десет, и в единадесет. Когато не се появи и на следващия, вече не издържах и тръгнах да я търся по покривите.

И тогава я видях. Скрила се негодницата зад водната кула. Смъкнах се аз на галоп от покрива, пресякох улицата и тъгъдък-тъгъдък... право към водната кула. За нула време се намерих горе, но сега пък се оказа, че тя била по-ниско от мене. Можех да скоча върху ѝ, но нали е кръгла, е, искам да кажа, че тогава беше още кръгла — можеше да се плъзна и да си счупя нещо. Трябваше, значи, с ум и хитрост...

— И ние във Воденбург — се обади бърбивият палячо — си имаме водна кула, но водната кула във Воденбург...

Прас! Мечето Цигу-Мигу тупна бърбивия глупчо по тила и той млъкна веднага.

— ... да я примамя. Какво ли не правих, молих ѝ се, пях ѝ, че чак мед ми капеше от устата, но тя все не идваше и не идваше. Тогава си позволих една малка лъжа. Казах ѝ: „Щом като не щеш да ми светиш, добре, недей. Няма да те карам насила. Тогава си отивам къщи“. Аз обаче не си отидох в къщи, а се скрих зад парапета на кулата и зачаках. И стана така, както си знаех. Луната реши, че няма защо вече да се крие, и се дигна. Но точно когато достигна височината на водната кула и между мене и нея нямаше и милиметър, аз се хвърлих и я ухапах за

полата, и то така, че не можа и да се помръдне. Не ѝ мислех злото, исках само да ми свети, но тя се нахвърли върху ми. Нарече ме въшльо и дърдорко. Каза, че съм левак и че главата ми е пълна с дървесни червеи. Тогава доста се посдърпахме и аз трябва да съм я ухапал малко повечко и трак... докато разбере, бях ѝ отхапал едно парче отзад и туй то. Наистина ви казвам.

— А бе, че лъжеш, лъжеш! — изръмжа Честния лъв Ханс. — Сега няма да ми избягаш, мошенико. Миналата седмица видях луната и беше цяла.

Честния лъв Ханс се приближи и забърса с лапа праха по капата на Хрупко-Черупко:

— Да не ми скърца в устата, приятелче.

И точно когато понечи да го налапа, Лари Фари Шмекалари извика:

— Обърни се тогава за малко, приятелю лъв! Я ми кажи какво виждаш?

Честния лъв Ханс се обърна, погледна през капандурата и не повярва на очите си. Скочи от сандъка и се покатери на прозорчето, облегна предните си лапи на перваза и какво да види — от луната липсва едно парче.

— Вярно — изръмжа той, — вярно, че не лъже. Веднъж ми се струва, че лъже, друг път — че казва истината. Съвсем ме обърка този хубостник, честна дума ви давам.

Играчките и куклите се прибраха отново в сандъка. В този момент Мاستиления палячо се обади:

— Лари Фари Шмекалари, не знаеш ли някоя приказка, в която да се разправя за лисици? Ние във Воденбург имаме...

Мечето Цигу-Мигу така го обърса по носа с лъка, че той продължи да звънти дълго след като останалите играчки вече бяха заспали.

ПРИКАЗКА ЗА ЗЪБИТЕ, ДРЕСИРАНИ ЗА ЛОВ НА ЛИСИЦИ, ЗА ЛИСИЦАТА НА ПОЛЕТО И ЗА ПРЕКРАСНАТА ПРИНЦЕСА ЛУЛУ МАРЦИПАНСКА

— Естествено, че знам приказка за лисици — започна тази вечер Лари Фари, Хрупко-Черупко със зъбките лъжливки. — Знам приказки за всяко нещо. И при това, приятели, не измислени, а съвсем истински.

По-рано, както знаете, имах двадесет и четири комплекта зъби. Единият — със зъбите ми за лов на лисици — беше толкова прочут, че за него дори писаха в ловджийските вестници. Ето защо хич не се учудих, когато един ден пристигна пощенска картичка от Франция, адресирана лично до мен. Изпращаше я кралят на Франция, Валериан, малкото му име беше Луи. Той ми пишеше, че при тях в гората имало една лисица, която била толкова хитра, че никой не можел да я хване. Че заради нея всички ловци станали за смях, че нямало пушка, която да я уцели. И така нататък, и така нататък.

Е, какво да се прави, нали знаете, че през лятото съм съвсем свободен, защото по това време почти не се ядат орехи, бадеми и лешници и аз нямам работа. И тогава, за да не бездействат зъбите ми, аз ги извеждах извън града и ги дресирах, хвърлях им камъчета и ги оставях да ги търсят:

*Скачайте във храсталака,
камъчетата ви чакат.
Бързо тук ги донесете
и награда получите.*

И така нататък. Нали сте виждали как големите хора дресират кучетата си. Карах ги да прескачат пръчки, показвах им как се прави

единично и двойно салто, как се плува кучешката — въобще всякакви кучешки майсторлъци, каквито има по света. Най-добри бяха зъбите ми за лов на лисици. Те най-добре можеха да душат и да следят; само като им кажех „Слуш“ и те се изправяха на задните си лапи, а като им кажех „Куш долу“, бързо се хвърляха в краката ми — с други думи, нямаше почти нищо, което да не можеха да правят. С тях аз спокойно можех да се представя в цирка. Истина ви казвам.

— И при нас във Воденбург — раздрънка се Мастиления палячо — имаше един човек, който имаше куче, което...

Мечето Цигу-Мигу го тупна веднага с лъка по тиквата, защото бърбивият палячо като почне веднъж да дрънка глупости, спиране няма. Ще дрънка цяла нощ, на следващия ден, на по-следващия и така цяла седмица, докато най-сетне се намери някой да го тупне леко по главата. Едва тогава си затваря устата.

И така, аз видях адреса от пощенската картичка и тръгнах за Франция на лов за лисици. Събрахме се там над стотина ловци и обградихме гората от всички страни. Нямаше измъкване за лисицата. Преровихме гората като с гребен, претършувахме я шумка по шумка, опипахме всеки храст, бъркахме с тояги във всички дупки — от лисицата нямаше и следа.

Лично аз бях съвсем спокоен, защото специалните ми зъби за лов на лисици не бяха подушили още нищо. Стояха си спокойно в джоба на якето ми, където ги бях сложил, и хич не се обаждаха. Ловът вече свършваше. Луи Валериан, кралят на Франция, беше станал червен като домати от яд. Главният ловец иззвири с рога — явно лисицата се беше измъкнала.

Тогава аз се заех с тази работа.

След като ловците се събраха пред гората, кралят каза: „Този, който хване лисицата, ще получи за жена дъщеря ми, прекрасната Лулу Марципанска.“

Изведнъж усетих, че специалните ми зъби за лов на лисици станаха неспокойни. Вятърът се беше обърнал и те бяха подушили онази хубостница — лисицата.

— Истина е — каза Гуменото пате, — хубостница е тя. Яде кокошки и малки патета, безсрамницата му е безсрамница, и окото ѝ не мига. Да, да, наистина.

— Е, щом като е истина — помисли си Честния лъв Ханс, — значи не е лъжа. А щом не е лъжа, няма да го излапам. Но само да го пипна, че лъже, спукана му е работата, честна дума.

— И изведнъж тази хитруша се появи пред нас на полето, но на толкова разстояние, че патроните не я стигаха. Беше се измъкнала през някой подземен проход и ни махаше с лапа. Надсмиваше ни се, защото мислеше, че няма пушка, която да стреля толкова надалече. То си беше и вярно. Аз можех да пусна зъбите си за лов на лисици подире ѝ да я гонят, но докато я стигнат, тя щеше да офейка, та дим да я няма.

Но който си е умен, си е умен. Взех зъбите за лов на лисици в дясната си ръка и ги метнах точно на четири сантиметра от лисицата и докато тя дойде на себе си, те я сграбчиха за опашката. Тогава аз извиках:

*Скачайте във храсталака,
там лисицата ви чака.
Бързо тук я донесете
и награда получите.*

После те ми доведоха лисицата жива. Тя бе окована във вериги и остана за цял живот в плен на Луи Валериан, краля на Франция. Истина ви казвам.

— А принцесата Лулу Марципанска, какво стана с нея, приятелю Хрупко-Черупко? — попита мечето Цигу-Мигу. — Получи ли ръката ѝ?

Пустият му цигулар с изплезения език най-обича приказки за царски дъщери и кукли.

— Тя ми даде ръката си и ние станахме мъж и жена. Но за сватбата ще ви разправя утре — каза Хрупко-Черупко Лари Фари Шмекелари, — защото разказвам само по една приказка на вечер, а тази за лисицата свърши.

КАК ЛАРИ ФАРИ ШМЕКЕЛАРИ ВЗЕ ЗА ЖЕНА ПРЕКРАСНАТА ПРИНЦЕСА ЛУЛУ МАРЦИПАНСКА, КАКВИ ЛАКОМСТВА ИМАШЕ НА ТЯХНАТА СВАТБА И НЕ НА ПОСЛЕДНО МЯСТО ЗА МАЛКИТЕ МАРЦИПАНЧЕТА, ТЕХНИТЕ ДЕЦА

— Вдигнахме сватбата в сряда — започна да разправя Лари Фари Шмекелари на следващата вечер, — спомням си много добре, понеже още като малък срядата ми беше най-любимият ден. И знаете ли защо? Защото в сряда идваше на гости баща ми и в негова чест на обед ядяхме специално приготвен пердах. Аз толкова много го обичам — това е второто ми любимо ядене. Ах, колко беше хубаво...

На Хрупко-Черупко му стана мъчно за дома и всички на сандъка така притихнаха, че се чуваше как кашляше дървесният червей, сврял се в гащите му.

— Няма лъжи, щом някой за къщи тъжи — помисли си Честния лъв Ханс, — това е поговорка, а поговорките казват само истината, освен ако не бъркат.

— И така, беше точно една сряда, когато взех, тоест получих ръката ѝ. Е, искам да кажа, че отпразнувахме заедно сватбата си. А пък сватбата е едно такова тържество, на което се канят всички играчки и кукли от сандъка. Свири и музика. На нашата сватба имаше тенекиено бръмчене на пумпал, мечешко скрибуцане на цигулка и маймунджулъци на хармоника. Гостите си похапнаха и пийнаха. Бяхме опекли четиристотин и три кебапчета от лешникова кайма и четиристотин и две порции орешко печено. Имахме пет вани, пълни с кокосово мляко и лешници, а маймунката с пружината даде концерт на раздрънканото пиано по свирене с крака. Лулу, моята прекрасна марципанена принцеса, розата на моето сърце, ухаеше приказно на

лале и не се отделяше нито за миг от мене. Тя ме прегръщаше и така се притискаше към мене, сякаш бяхме картофи в един чувал. Там, където тя се допираше до мене, ме полазваха тръпки — от любов, разбира се. За малко не ми се подпали дървото, а от няколко места дори започна да пуши.

— Гледай ти, какъв лъжец — изръмжа Честния лъв Ханс, — не бях виждал такова нахалство. Я ми покажи къде си се изгорил?

Хрупко-Черупко вдигна подвижния си крак и показа едно почерняло място. Точно там на една Нова година беше паднала една свещичка от елхата, но за това никой не знаеше.

— Вярно! — изръмжа Честния лъв Ханс. — Защото нали има една поговорка „С огъня, който си играе, ще се изгори накрая“, а поговорките казват истината, освен ако не бъркат.

— И така — продължи да разправя Хрупко-Черупко, — ядохме, пихме и се веселихме. Моят тъст, кралят на Франция, ни подари за сватбата катинар, един такъв — с два ключа. С него си заключвахме сандъка. Това бяха най-хубавите дни от целия ми живот. В сандъка беше винаги тъмно, а ние с моята принцеса си лежахме един до друг. Ех, какво мързеливо време беше това, приятели, поразмърдвахме се само, когато отвън минеше влак и разклащаше къщата ни.

Имахме двеста и седемдесет деца, едно от друго по-черни, нали в сандъка беше тъмно. Чернички дечица, целите от марципан и орехи.

— Но оттогава нищо не съм чувал за тях. Те се пръснаха като пилци. Двадесет и пет само отидоха в една будка, в която се продаваха шоколади и оттам едно по едно тръгнаха по широкия свят. Сигурно и те са се изпоженили.

— Ех, и аз искам да се ожена — изръмжа Честния лъв Ханс. — Само че не знам за кого.

КАК ЛАРИ ФАРИ СПАСИ СТРАНАТА НА ПРИКАЗКИТЕ И ИЗГОНИ ЧЕРПИПЕРЕНИТЕ ДЖУДЖЕТА, КАТО ПОБЕДИ ТЕЗИ НЕГОДНИЦИ СЪС СОБСТВЕНОТО ИМ ОРЪЖИЕ

— Най-противните джуджета в целия свят са черпиперените джуджета от мишите дупки; сега ще ви обясня защо.

Първо, защото изгонват милите малки мишлета от дупките им, за да се разполагат там, само защото са мързеливи и не искат да си изкопаят сами дупки. А нали никога не трябва да гоним, бием и да се подиграваме на по-слабите? Второ, защото са подли, и трето, защото не мога да ги понасям. Ей сега ще ви кажа защо. Те не се мият и миришат, а на всичко отгоре и лъжат. Лъжци изобщо не мога да понасям. Черпиперените джуджета са малко по-малки от едно свито таралечче, но притежават сила колкото един истински козел. Искам да кажа, че двеста черпиперени джуджета са един и половина пъти по-силни от един козел, но затова пък миришат сто пъти повече от него. Те са съвсем сиви, имат голяма колкото детска четка за зъби брада и почти не се виждат на голата земя. Ядат чер пипер, а на външен вид са като хората, само че по-малки. Те нападат една след друга страните на приказките. Стриват с острите си като кремък зъби зърна чер пипер и ги духат в очите на куклите, за да ги накарат да плачат. След това отиват при тях като божи кравички, погалват ги и се правят, че уж искат да ги утешат и лап-лап — излапват горките кукли така, както са поръсени с чер пипер. Мене, разбира се, те не можеха да изядат, защото съм от дърво и не съм вкусен. Пък и хиляда черпиперени джуджета не могат да се мерят с мене по ум и по сила. Ей сега ще ви разправа как ги победих. Тогава аз живеех още в страната на приказките „Бонбон Кръц-Кръц“.

— Виж, това чак не мога да повярвам, лъжеш, мошенико — изръмжа Честния лъв Ханс, — не може да има истинска страна с толкова глупаво име.

— В нашата страна на приказките имаше шест сандъка — и шестте бяха пълни до горе с играчки. Живеехме си хубаво, но изведнъж — край на мира и спокойствието. Около границата на страната ни бяха забелязани да се промъкват и тълпят черпиперените джуджета. Една играчка дори беше видяла, как те вече точат зъбите си и пият цели литри вода за пръскане, за да си настройват мерника. Бяха довели и складирали цели планини от чер пипер, високи чак четиристотин метра.

— Сега вече наистина лъжеш, мошенико — извика Честния лъв Ханс, облиза се и мръдна по-близо до ръба на сандъка, — четиристотин метра е много високо.

— Честна дума, не лъжа — каза Хрупко-Черупко Шмекелари. — Чакай да свърша приказката и ще ти докажа, че е вярно! И така, в нашата страна на приказките настана такава суматоха, каквато е имало само по време на прочутия Черпипербург в Русия. Играчките почнаха да лъскаат оръжията си, търкаха тромпетите, докато светнат, наливаха олио в раздрънканите пиана и надуваха хармониката на шимпанзето Франц.

— Ако случайно искаш да кажеш, че тромпетите са оръжия — изръмжа Честния лъв Ханс, — трябва да ти обърна внимание, че това, което говориш, е просто ужасно смешно. Но понеже глупостта е половин лъжа, този път ще ти простя, но ще си го прихвана след това.

— И така — каза Хрупко-Черупко Лари Фари Шмекелари, — аз поех командването. И издадох заповед: „Парцалените кукли и животните, по-малки от три сантиметра — веднага в сандъка с железните пирони!“ Самият аз заставах в средата на бойното поле и наредих скачащите тенекиени жаби да заемат позиция от двете ми страни — една редица отляво и една отдясно. Тогава черпиперените джуджета ни нападнаха. В случай, че с мен станеше нещо, тенекиените жаби щяха да се нахвърлят върху негодниците и да ги отблъснат. Лично аз си бях поставил зъбите за мелене на чер пипер, като си мислех: „Най-добре можеш да победиш врага си със собственото му оръжие!“ А то беше...

— Чер пипер е то — се раздрънка Мастиления палячо. — Веднъж, като живеех на едно друго място, ние също...

Мечето Цигу-Мигу замахна с лъка и тъкмо щеше да го цапне по капелата, когато бърбивият палячо се усети и млъкна.

— Веднъж например победих един лъжец, като го излъгах със собствените му лъжи — продължи да разправя Хрупко-Черупко. — Утре ще ви разправя приказката за най-големия лъжец на всички времена — Фот Мот.

И така, още докато зърната чер пипер летяха във въздуха, аз ги улавях с уста, сдъвквах ги и духах смляния чер пипер обратно към джуджетата. Стана така, както си и знаех — те сами не можеха да понасят собствения си чер пипер, особено когато им попаднеше в очите. Удариха на бяг и повече никой ни ги чу, ни видя. А сега, приятели, да ви покажа, че приказката е истинска.

Лари Фари се извърна.

— Ето тук, на, имам цяла дузина дупки — попадения от черпиперените зърна.

Това обаче бяха дупки от дървесни червеи.

— Дупки от дървесен червей, мошенико — каза Честния лъв Ханс. — Свърши се с тебе, измамнико. Хайде, събувай си ботушите да те излапам.

— Не... недей! — каза Лари Фари Шмекелари. — Ще ти докажа, че не лъжа. Сега внимавай! Ти поне имаш ум в главата.

— Охоо, и то повече от един ловец на лъвовете, ха, ха, ха!

— Я ми кажи тогава, видял ли си едно-единствено черпиперено джудже?

— Не, не съм — каза Честния лъв Ханс, — очите им дори не съм виждал.

— Е, и защо смяташ, че не си ги виждал? Защото ги няма. А защо ги няма? Защото аз ги прогоних. Иначе нямаше да изчезнат, или как смяташ? И така, ако продължаваш да твърдиш, че лъжа или пък, че си видял черпиперени джуджета, което е едно и също, тогава самият ти си лъжец! А сега, ако искаш, можеш да ме изядеш, приятелю Лъв!

— Има право — изръмжа Честния лъв Ханс, — тогава аз самият ще изляза лъжец. Да, ама аз не съм, честна дума, не съм.

— Ако е за въпрос, аз мога да лъжа като разпран. Утре ще ви разкажа една приказка — как се запознах с Фот Мот, най-големия

лъжец на всички времена, и как го надлъгах.

КАК ЛАРИ ФАРИ ШМЕКЕЛАРИ ИЗПЪРЗАЛЯ ФОТ МОТ, НАЙ-ГОЛЕМИЯ ЛЪЖЕЦ НА ВСИЧКИ ВРЕМЕНА, И КАК СПЕЧЕЛИ ЗА ТОВА ТИКВЕН МЕДАЛ ПЪРВА СТЕПЕН

— Лъжците се познават по това — каза Лари Фари Шмекелари, — че носят шапките си накриво, че се обличат с хубави дрехи и обичат да се кичат с евтини украшения от тенеке. Веднъж аз надхитрих най-големия лъжец на всички времена — Фот Мот, — и то в майсторско надлъгване. Но нека да започна историята отначало, понеже тя наистина е хубава. Тогава вече бях по-известен и от оперен певец, защото ме имаше в телефонния указател. От него един човек от Африка бе научил за мене. Някой си мистър Буклукджексън. Той ми прати с въздушна поща писмо, в което ме молеше, така и така, ако обичам да му гостувам по време на един лов на лъвовете, та да похапна някой и друг лъв.

— Каквооо си щял да хапнеш? — изръмжа Честния лъв Ханс. — Май не дочух добре. Не каза ли лъвовете?

— Ллл... лъти... — избърза да се поправи лъжливият Хрупко-Черупко Шмекелари. — Лътигри, искам да кажа тигри, най-обикновени тигри. Защото аз никога не нападам лъвовете. Всъщност те са ми приятели и аз ги обичам много. Те имат такава хубава мека козина отвън, а отвътре са толкова твърди, искам да кажа за зъбите ми.

— И хич не се съмнявай в това — изръмжа Честния лъв Ханс. — Ако искаш, ела да опиташ.

— А не, не, благодаря — отвърна Хрупко-Черупко Шмекелари, — нека да не си прекъсвам приказката. И така, пътувах точно четири години и три месеца. И то пеша през пустинята! Горе грееше слънцето, долу се стелеше пясъкът на пустинята, а по средата се пържех аз. И

нито капка вода! Да знаете само каква жажда ме гонеше. Вече си мислех, че ще се подпаля.

И така, трябва да съм се отклонил от пътя, защото си бях забравил компаса и изведнъж гледам пред себе си някакъв град, който страшно приличаше на Йерусалим. Наоколо имаше много хора — стотици, хиляди, ако не и стотици хиляди. Лъжеецът Фот Мот защищаваше титлата си на най-голям лъжеец на всички времена пред претендентите — майстори на лъжата от цял свят. Състезанията се провеждаха в три дисциплини — сто метра гладко лъжене, четиристотин метра лъжене с препятствия и лъжене „Прескочи кобила“ с кълбо напред и назад. Наизуст, не по книга! Като пристигнах, бяха вече надлъгани и по този начин отстранени от състезанието двеста и единадесет майстори на лъжата. Безспорен победител по точки беше Фот Мот Мухокраков, най-големият лъжеец на всички времена. Никой не смееше вече да се изправи срещу него.

И ето че точно в тоя момент се явих аз.

Съдия беше хвърковатата пустинна рибка без крила.

— Ох, този път, мошенико, си ми вързан в кърпа като въшка на циганска глава — изръмжа Честния лъв Ханс. — Ще те схрускам и то без сол и пипер, защото няма пустинни рибки. Пустинните животни поне познавам добре.

Честния лъв Ханс се приближи с няколко милиметра и почна да си ближе лапите.

— На централния площад стоеше Фот Мот Мухокраков, най-големият лъжеец на всички времена, и лъжеше толкова страшно, че чак тирантите ми се разкопчаха. Пустиннотирантенаталъжливосъдийска хвърковата рибка ме попита как се казвам.

„Лари Фари Шмекелари.“

„Професия?“

„Хрупко-Черупко и то много силен. Роден съм в страната на приказките «Бонбон Кръц-Кръц»...“

— Ох, мошенико, ще те излапам заедно с дървото и червеите ти — развесели се Честния лъв Ханс и се приближи още малко.

— Моля, господин Шмекелари — каза ми лъжливопустиннататирантенопредседателска рибка — давам ви думата. Хайде, лъжете!

— И аз започнах: „И така, вървя си вчера през морето, без никакъв багаж и както се шляя така, усещам, че зъбът нещо ме сърби. Помислих си: «Аха, влязла ми е някаква прашинка!», но се оказа, че било половин орехова черупка. От ония орехчета, дето всеки ден си чупя по две-три хиляди. Изплюх я и като погледнах вътре, видях една грамадна пустиня. Гледам, в пустинята плува грамаден параход с хиляда моряка на борда. Параходът плува спокойно, а зад кормилото стои Маймунчо-Зяпльото, моят приятел от нашия сандък с играчки. Понечих да му стисна лапата, но точно в този момент слънцето се скри зад източния край на моята орехова черупка и залезе и аз се прекатурих и потънах в пясъка.“

— Спипах ли те този път, хубостнико? — изръмжа Честния лъв Ханс. — Сигурен съм в това толкова, колкото че отзаде си имам опашка, защото слънцето залязва на запад, мошенико.

— Хората започнаха да ръкопляскаат и да подвикват: „Фантастична, колосална лъжа! И все пак не може да става и сравнение с лъжите на най-големия лъжец на всички времена.“

— Сега беше ред на Фот Мот: „Добра лъжа“ — каза той. — „Да... спомням си много добре, че на следващия ден трябваше да сядя в една саксийка, по-малка от напръстник, малко орехово дръвче. Тогаво трябва да е попаднало това орехче. Сега е пак ваш ред, господин Шмекелари.“

— Аз веднага продължих: „Това, което каза господин Фот Мот Мухокраков, е абсолютна истина.“

— „Каквооо?“ — извика Фот Мот Мухокраков. — „Кой казва, че това било истина? Никога през живота си не съм казвал истината. Ама че безсрамен лъжец! Не съм чувал по-голяма лъжа...“

— Фот Мот се беше хванал на въдицата ми, приятелчета, и сам каза, че не е чувал през живота си по-голяма лъжа...

— Ама и аз това казвам — изръмжа Честния лъв Ханс и си избърса устата с лапа. — А сега ще те излапам, хрус-хрус.

— Ами нали аз сам си казах — побърза да се оправдае Лари Фари Шмекелари, — че съм най-големия лъжец на всички времена. Това си е истина. Нима ще изядеш някой, който казва истината? Ти, Честния лъв?

— О, не — каза лъвът, — само това не! Той ще ми преседне на гърлото, честна дума.

— Е, виждаш ли? И понеже ти никога не лъжеш, значи наистина няма да ме изядеш. А аз сега ще добавя, че тогава получих тиквен медал първа степен за най-по̀ лъжец на всички времена в три дисциплини. Беше от истинска свинска тиква, позлатен и украсен с диаманти. Истина ви казвам.

КАК ТРИМАТА БАНДИТИ ЕНЕ, БЕНЕ И ДЕБЕЛИЯТ КАРАМБА ИСКАХА ДА НАПАДНАТ СТРАНАТА НА ПРИКАЗКИТЕ И КАК ЛАРИ ФАРИ ШМЕКЕЛАРИ ГИ ЗАЛОВИ

— Веднъж победих тримата най-прочути във всички приказни страни бандити. Това бяха Ене, Бене и дебелият Карамба. По това време в нашата страна на приказките живееха цял куфар малки гумени кукли. Всички бяха сестрички, една от друга по-хубави. Бандитите бяха хвърлили око точно на тях. Нали знаете, най-хубавата ябълка я изяжда свинята.

— Вярно е — обади се пак бърбият палячо. — При нас във Воденбург, където съм роден, имаше едно време един страшен бандит. Казваше се Хеп-Хеп и изяждаше всеки ден преди обедата си по една захарна кукличка, защото иначе не му се услаждало печеното на шиш по бандитски и тогава трябваше...

На това място мечето Цигу-Мигу му дрънна един лък по капелата и той веднага спря.

— Аз обаче съм по-хитър от полицията — каза Хрупко-Черупко Лари Фари Шмекелари, — защото съм по-голям. Аз съм по-хитър и от Автоматичния цар Януари с тенекиената корона и лъскавите обувки.

Една дървена птичка ни извести, че от страната на приказките при съседния сандък тримата бандити — Ене, Бене и дебелият Карамба — се бяха запътили точно към нашия куфар с хубавите гумени куклички. А както бяха трима, можеха лесно да отмъкнат целия куфар. Нашите хора бяха изгубили ума и дума от страх.

Какво ли щяха да правят, ако не бях аз? Аз със моя остър ум, четиридесет и осемте си вида зъби и светкавичния шут на подвижния си крак, с който мога да изпратя и луната във футболната врата. Скрих се в една кутия за обувки, точно до вратата, която беше границата на

страната на приказките от нашия сандък. После настъпи нощта. Беше толкова тъмно, че и собствения си нос не можеше да видиш. Тогава неочаквано чух как някой се препъна зад вратата.

И понеже съм си умен, бях поставил на пост от двете страни на пътя всичките си видове зъби — едни вдясно, следващите вляво, последващите пак вдясно, по-по-следващите пак вляво и така нататък.

Негодниците идваха все по-близо и по-близо.

— Виж, за това му вярвам — изръмжа Честния лъв Ханс, — защото знам със сигурност, че има дясно и ляво. Ето на, тук е дясно, а тук — ляво. Отпред е отпред, а отзад е опашката ми. Само дето не знам коя лапа точно ми е лявата. Май че лявата е тази отдясно, а дясната — тази отляво. Може пък Хрупко-Черупко да не е лъжец.

— После чух как изхлопа вратата и изскърца нечий твърд бандитски ботуш. И след това някой пак се препъна и дебелият Карамба се позакашля и каза: „Ей, бандити, отдавна не съм хапвал гумени куклички. Ще падне страшно ядене! Само да не сте забравили солта и пипера, за да ги посолим. Ха, ха, ха!“

Тогава зад него изведнъж изтракаха специалните ми зъби за лов на лисици. Съвсем тихо, разбира се, но аз чух съвсем ясно как бандитите потрепераха. Те се обърнаха наляво, тогава отдясно щракнаха специалните ми зъби за лов на лъвовете...

— Зъби за лов на какво... каза? — изръмжа Честния лъв Ханс. — Не каза ли лъвовете? Я повтори, че не разбрах добре!

— Лъ-ле-ло-линолеум. Зъби за линолеум, искам да кажа, с които дъвча линолеум. А после бързо затракаха едни след други останалите ми зъби, едни — отляво, други — отдясно, едни изсвириха, други ухапах бандита Ене за гащите. Тримата разбойници помислиха, че са обградени. Те така се разтрепераха, че капакът на някакъв сандък се хлопна и изкриви пушката на един оловен войник. Тогава те хукнаха да бягат, сякаш полицията беше по петите им. Да, но точно в този момент зъбите ми за лов на лисици ухапах Бене за ръцете и той бе заловен. Ене поиска да му се притече на помощ, но зъбите ми за лов на лисици се разтвориха и хоп! — ухапах с един удар и двамата бандити.

Дебелият Карамба не знаеше накъде да бяга и се втурна право срещу мен. Едвам успях да отворя капака на кутията си за обувки и той се намери вътре. Не ми остана нищо друго освен да затворя кутията и

на следващия ден да си прибера от Автоматичния цар Януари наградата за главите им — четири хиляди двеста и три копчета за мъжки панталони. С тях си купих двадесет и четири кувара, пълни с лешници. Тридесет кувара от тях изядох сам, а четиринадесет препродадох и с парите си купих една градина с орехови дървета...

На това място Лари Фари Шмекелари заспа и цяла нощ сънува една градина с орехи, лешници, фъстъци, бадеми, всичко на всичко седем различни сорта, една малка зайка с остри зъби и една приказна страна без честни лъвове, които да следят кой лъже и кой не лъже.

— Този път той наистина не излъга — си помисли Честния лъв Ханс. — Защото наистина има ляво и дясно. Ето и аз дори имам — тази лапа ми е дясната, а тази отсреща — лявата.

КАК ЛАРИ ФАРИ ШМЕКЕЛАРИ СТАНА ГЛАВЕН ТОЧИЛАР НА НОЖИЦИ, КАК ПОБЕДИ ЕДНА РОТА ОЛОВНИ ВОЙНИЦИ И ГИ ПОТОПИ В РЕКАТА

— Да знаете само колко зъби си имам в устата! От всяка страна — по над двеста — каза Лари Фари Шмекелари, нашият Хрупко-Черупко със зъбките лъжливки. — На, вижте, отдясно — триста, отляво триста, а горе и долу — общо петстотин. Истина ви казвам.

— О, ама днес вече ще го пипна — изръмжа Честния лъв Ханс. — Той да не си мисли, че ние не можем да броим. Първо каза двеста, после — триста, а най-накрая — петстотин. Ще си го оставя, хубостника, утре за закуска и ще си го схрускам малко по малко като печено прасенце, та по-дълго да ми е сладко. Ммм — мляс-мляс!

— А пък да знаете само, какви са зъбите ми, приятели един от друг по-остри. Веднъж например минах през един град, казваше се Алабаланица. Пътувах за Индия, за да си поръчам двеста-триста кораба с орехи. Индийските орехи от край време ми харесват най-много. Вървах си така през Алабаланица и си мислех: „Каква ли е тази врява и това оживление, по-големи дори и от тези на нашия панаир!“ Наоколо гъмжеше от хора. Те носеха книжни шапки и надуваха книжни свирки. Децата, накичени с гerdани от курабии, дудукаха с тенекиени фунии. Жените си бяха наплескали лицата с червило, а от къщите се разнасяше миризма на сладкиши и карамелени бонбони. На всеки ъгъл стоеше по един търговец и продаваше тахан-халва и солени печени бадеми.

В Алабаланица празнуваха празника на точенето на ножиците. В три часа след обед тържествата достигнаха върха си — голямото надточване. Точилари от цял свят бяха дошли тук със своите точила и жени-циганки. А върху точилата седяха вързани маймунки.

— Хората от Алабаланица бяха събрали цял куп тъпи ножици, за да могат точиларите да покажат своето изкуство. И така, аз се присъединих скромно и незабелязано към тълпата от алабаланичовци, хапнах си малко халвица, купих си от една будка някой и друг орех, а когато започна надточването, отидох да се запиша, че ще участвам. Точиларите на ножици се бяха подредили на главния площад един до друг, жените им бяха облекли най-хубавите си поли, а маймунките правеха маймунджулъци върху точилата.

— Ами вие нямате нито точило, нито циганка, нито маймунка. Как ще участвате тогава? — ме попита кметът на Алабаланица и се изсмя.

После надточването започна. Имаше толкова тъпи ножици, че по-скоро ще научиш някой слон да свири на пиано без ноти, отколкото да наостриш такава ножица. От челата на точиларите се лееше пот. Циганките се въртяха около тях с хубавите си поли и гривните подрънкваха по ръцете им, а маймунките се надвикваха със съскащите точила. Шумът от точенето се чуваше чак на осемстотин метра.

— И въпреки всичко победител излязох аз! Ето как стана това. Донесоха една толкова тъпа ножица, че по нея някой книжен полицай спокойно можеше да си язди и без шпори чак до Америка. Другите точилари я остриха, остриха, та чак искри хвърчаха наоколо, но ножицата си оставаше все така тъпа. Най-накрая с работата се заех аз!

Сложих си специалните зъби за точене на ножици, взех ножицата в едната си ръка и я прекарах през зъбите. Зъбът! Един път отляво... надясно и зъбът!... още веднъж отдясно наляво...

— Виж, това трябва да е вярно — изръмжа Честния лъв Ханс, — явно, че сега не лъже, защото и аз дори имам дясно и ляво.

— ... Ножицата стана толкова остра, че ако някоя бълха се осмелеше само да балансира по острието ѝ, щеше да се среже на две.

Кметът на Алабаланица извърши първо проверката за фино рязане. Той пусна във въздуха една паяжина и насочи отворената ножица точно срещу нея. Чу се само едно „хръц“ и паяжината продължи да лети, но вече срязана на две. После той извърши и генералната проверка. Накара шест алабаланичовци да домъкнат един дънер. И преди да успее още да го докосне с острието на ножицата, едната половина на дънера падна вдясно, а другата — вляво...

— Сега ми се струва, че той все пак лъже — изръмжа Честния лъв Ханс, — защото аз сам мога да пренеса един дънер и не са нужни чак шест алабаланичовци, но пък, от друга страна, сигурно не лъже, защото все пак има ляво и дясно.

— Получих орден за хубаво точене на ножици и станах главен точилар на ножици в Алабаланица.

А пък после освободих града от оловните войници.

Не мога да понасям войниците, защото ругаят, пеят тъпи песни, които дори не са звучни, миришат отдалече на партенки и барут. Задръстват улиците с камионите си и вдигат голяма врява.

И така, на следващия ден някакъв мъж, който идвал в града да продава зеленчук, съобщи, че е видял една рота оловни войници да марширува по посока на Алабаланица, а на всичко отгоре и да пее. Не ми струваше голямо усилие, за да се справя с тях. И така, поставих на брега на реката, която минава покрай Алабаланица, нарича се Алабалица, моите специални зъби за чупене на свръхголеми орехи и ги замаскирах като градска порта. И когато войниците пристигнаха и се разпяха, и разкрещяха, вместо да минат през истинската градска порта, която бях покрил с трева и сено, те запрашиха начело с лейтенанта си право през отворените като порта мои специални зъби за чупене на свръхголеми орехи.

Нали знаете, че войниците никога нямат право да вършат нещо, което не е заповядал лейтенантът. Лейтенантът обаче падна пръв в Алабалица и потъна. Вторият войник, който вървеше след него, също потъна. Третият — също... Песента почна да звучи все по-слабо и по-слабо, защото войниците оставаха все по-малко и по-малко. Алабалица ги пое във водите си и ги повлече към морето. Градът беше спасен.

Тогава аз си продължих пътя за Индия и си купих стоте кораба с индийски орехи.

— Дори и да е лъжа — изръмжа Честния лъв Ханс — няма да го изям, защото приказката ми харесва. И аз не мога да понасям войници.

КАК ЛАРИ ФАРИ ТРЯБВАШЕ ДА РЪФА КОПЧЕТА СЪС ЗЪБИ И КАК БЕШЕ СПАСЕН ОТ ТАЗИ БЕДА

— Хайде, разкажи някоя хубава приказка за Нова година — каза мечето Цигу-Мигу, — толкова обичам, когато е Нова година! А знаете ли защо? Защото на една Нова година бях поканен на гости и дадох най-първия си концерт като цигулар. И така хубаво свирех, че всички се разплакаха.

— Гледай само да не почнеш да лъжеш — изръмжа Честния лъв Ханс, — че тогава мечето Цигу-Мигу пак ще трябва да плаче, защото ще те излапам, ама честна дума ти давам.

— Ох, вярно — обади се раздърпаното куче с трите крака и откъснатата опашка, — и на мене ми се плаче. Нека лъвът да го изяде.

— Ама аз не лъжа — захвана Хрупко-Черупко Лари Фари Шмекелари, — дори хич не мога да лъжа. Знам една хубава приказка за Нова година. Тогава бях назначен като Хрупко-Черупко във вилата на един богаташ. Той и дебелията му жена имаха две деца. Беше точно срещу Нова година. Но, както знаете, богатите хора вършат всичко с електричество — лъскане на паркет, кърпене на чорапи, шиене, плетене, печене на сладки, миене на прозорци, чупене на орехи. А това хич не ми харесваше — за какво бях тогава аз?

И така, беше срещу Нова година. Наоколо се търкаляха какви ли не подаръци: малки локомотивчета и вагончета, пожарни команди, електрически говорещи кукли, автоматични свирещи и несвирещи играчки, машини-роботи, управляеми от разстояние параходи — всичко от пластмаса или от тенекия и нито едно от дърво. Освен това беше пълно с шоколад и кутии с бонбони, имаше и десет кила златни и сребърни орехи с истинска черупка.

Бащата преяде, майката — също, а децата си разстроиха стомасите. Кучето не можеше повече да погледне наденица, електрическата кукла крякаше като гъска, а аз едвам си сдържах яда.

Тази вечер се чувствах много зле, защото този калпазанин, момчето, ми пъхаше непрекъснато в устата оловни сачми, копчета за панталони и камъни от аквариума, а най-накрая ме накара да ухапя дори облегалката на стола. А наоколо се търкаляха хиляди орехи, лешници, фъстъци и никой не ги поглеждаше. Затова пък да знаете само, приятели, как славно си отпразнувах после, когато всички отидоха да спят. Домъкнах на перваза на прозореца над сто и двадесет ореха и ги подредих като войници. След това отворих прозореца със здравите си зъби. Навън беше студено и тъмно, жива душа нямаше на улицата. Начупих орехите един след друг. Като съмна, долетяха птичките и аз богато ги нахраних. После донесох нови орехи, лешници и фъстъци, начупих и тях и им ги дадох. Виж това е приятно нещо — да храниш птичките.

В единадесет часа домакините станаха и като видяха какво съм направил, ме изхвърлиха навън, на улицата. Там ме намери синът на железничаря Траверсопиронков. Взе ме със себе си у дома. Сложиха ме на топло до печката и ми подариха пълна чиния с жельди и лешници.

Цял ден троших лешници и жельди. Вечерта ме увиха в кърпичка да не ми е студено. Бяха шест братя и сестри и все си пееха: „Имаме си хубав Хрупко-Черупко, той не скърца даже хич...“

— Приказката не е лоша — каза раздърпаното куче с трите крака и откъснатата опашка, — но нещо не ѝ достига, за да те разплаче.

— Вярно, вярно — обади се мечето Цигу-Мигу с цигулката. — Спомням си много добре. Тогава вече живеех при железничаря Траверсопиронков. Веднъж Йозеф се върна и го донесе. Не е лъжа!

— Е, щом като не е лъжа — изръмжа Честния лъв Ханс, — тогава значи е истина. И ако не го пипна скоро, че лъже, съвсем ще измършавея, ама честна дума.

КАК ЛАРИ ФАРИ ШМЕКЕЛАРИ ДОИ ВЕДНЪЖ ВОЛОВЕ И ЗА МАЛКО НЕ ИЗНАМЕРИ ЕДИН СЛОЖЕН КУХНЕНСКИ РОБОТ И КАК ЧЕСТНИЯ ЛЪВ ХАНС ЗА МАЛКО НЕ ГО ИЗЛАПА

— Веднъж — започна да разказва днес Хрупко-Черупко Лари Фари Шмекелари — бях на хубава служба при един селянин от село Шумотевица, работих му като ратай.

Тогава имах още само двадесет и три различни комплекта зъби за сменяне. Това обаче ми дойде на сгода, защото селянинът имаше в обора си точно двадесет и три вола.

Сега ще ви разкажа как си разпределях работата, защото най-важното при всяка работа е да я разпределяш правилно. Тогава зъбите няма да те болят от много работа...

Другите още спяха, когато аз занасях двадесет и три кофи в обора, подлагах под всеки вол по една кофа, поставях на опашката му по един комплект от моите зъби и го оставях да издои вола. След това трябваше само да отнеса кофите. Разбирате ли сега колко съм умен?

— Много си умен, няма що. Просто ще се пукна от смях — изръмжа Честния лъв Ханс. — Вижда се колко си умен, щом като не знаеш, че воловете не се доят от опашката, а от... от... Ех, и аз забравих как се казваше. Обаче вече почва да ми мирише, че ще схрускам един лъжец. Ах, да знаеш как ще ми се усладиш!

Но и това не е вярно, защото воловете не дават мляко.

— А после щеше да има сватба. Синът на селянина Игнац се женеше за дъщерята на Иван Дебелия. Сватбата без малко да не се състои. И знаете ли защо? Бяха поканени няколкостотин души и затова замесиха тестото за сладките в сто големи нощви. Но скоро след това, като втаса, тестото изскочи от съдовете и тръгна на всички страни. Почнаха да го точат по улиците, по полето и да сушат корите на

покривите. Тестото изпълни дори главния площад. Прислужниците не намогваха да извадят превтасалото тесто от нощвите и да го пренесат някъде другаде. Навсякъде лежах планини от тесто! От тях младоженците едвам се виждаха. Те вече си мислеха, че сватбата ще пропадне.

Но аз оправих работата.

Разположих се удобно зад една планина от тесто...

— И при нас във Воденбург също пропадна една сватба — занарежда Мастиления палячо, тази бърбица. — И да знаете колко лошо се получи, защото я нямаше булката, пък и младоженецът. Хората се бяха свършили вече, а фурнаджията...

Мечето Цигу-Мигу му тегли бързо един лък по тиквата и той млъкна. Хрупко-Черупко можеше да продължи да разказва:

... легнах си аз, значи, зад една планина от тесто и започнах да гребя със специалните си зъби за големи хапки и да го пренасям на улиците и на полето — захапя тук, изплюя там! Така открих един нов кухненски робот за отхапване. Истина ви казвам!

— А пък сега май че и аз тебе ще захапя, зъбати лъжльо! — каза Честния лъв Ханс. — Я си извади клатещите се зъби от устата и сам им направи хубаво погребение, че след малко ще те налапам барабар с парцалите. Да, защото излъга. Така да знаеш!

Лъвът се доближи, захапа Хрупко-Черупко за гащите и му оставаше само да отхапе...

— Недей, недей — каза крокодилът Тряс-Кряс, — виждал съм аз такава машина. Тя има отпред същите зъби като нашия Хрупко-Черупко, а отзад пише „Багер“. Само дето има и колела. Аз веднъж живях в един сандък, в който имаше такава чудо.

Честния лъв Ханс пушна Хрупко-Черупко и изръмжа.

— Щом това е истина, значи не е лъжа. Понякога си мисля, че той лъже, а понякога — че не лъже. Съвсем се побърках с този хубостник, ама честна дума.

— И така за малко да измисля багера — каза Хрупко-Черупко, — само дето нямах колела, но пък го измислих поне наполовина. Истина ви казвам.

Утре Лари Фари ще разкаже една приказка за конно състезание.

ПРИКАЗКА, В КОЯТО ЛАРИ ФАРИ ШМЕКЕЛАРИ СПЕЧЕЛИ ПЪРВОТО МЯСТО В ЕДНО КОННО СЪСТЕЗАНИЕ И ТО БЕЗ КОН

— По-рано имах едни зъби — започна тази вечер Лари Фари Шмекелари, — които бяха влюбени в конете. Малки и големи, черни и кафяви, бели и пъстри, дървени и марципанени, с една дума, влюбени във всички коне по света. Аз обаче още не го знаех и, без да подозирам нищо, отидох с тях на хиподрума. Хората ме пуснаха най-отпред до борда.

— За малко да го хвана в лъжа — изръмжа Честния лъв Ханс, — защото борд има само на корабите. Но говоренето на глупости е половин лъжа. Ще ми паднеш, приятелче, няма къде да бягаш.

— Навсякъде ме знаеха, защото бях прочут като естраден певец. И така, стоях си аз спокойно, конете бяха застанали с двуколките на старта, всяка двуколка — с два коня и един кочияш. После съдията даде знак за старт, конете се втурнаха и двуколките така полетяха по пистата, че кочияшите едвам успяха да се задържат за юздите. И тогава, приятели, тя стана една... да не ви разправям. Зъбите ми, новинички — не бях счупил и два ореха с тях — изведнъж се измъкнаха и хукнаха след конете. Едвам успях да хвана последния зъб. С другата ръка докопах нещо — гледам — държа в ръката си юзди. А зъбите ми фучат ли, фучат подир конете, вече бяхме направили половин обиколка, когато най-сетне успях да им сложа юздата и сам да се хвана за нея. А те, давай, давай... отдавна бяхме настигнали другите коне, вече излизахме на четвърто място. Чувам как зрителите викат: „Лаа-рии Фаа-рии Шмее-кее-лари! Заложете на ШМЕКЕЛАРИ! Саа-моо Шмеекеелари!“

Хората винаги се обзалагат на пари кой от конете ще победи. И който победи, става победител. Е, и как мислите, кой победи тогава?

Разбира се, че аз. Заех първото място. На финала бяхме първи и всички, които бяха заложили на мене, станаха също победители. Истина ви казвам.

— Който победи, става победител — изръмжа Честния лъв Ханс, — това е вярно. Но щом то е вярно, значи, той не лъже. Само да беше посмял да излъже, щях без никакво угризение на съвестта да го излапам, ама честна дума ви давам.

КАК ЛАРИ ФАРИ ШМЕКЕЛАРИ СПАСИ ЖИВОТА НА АВТОМАТИЧНИЯ ЦАР ЯНУАРИ И НА НЕГОВАТА ДЪЩЕРЯ, А СЪЩО И НА ЕЛЕКТРИЧЕСКИЯ БАРОН ХЛЪЦ-ХЛЪЦ И ЗАТОВА СТАНА МИНИСТЪР НА ОРЕХИТЕ, ЛЕШНИЦИТЕ И ФЪСТЪЦИТЕ

— Най-обичам приказките, в които се разправя как се женя, но да има и нещо за коне — каза днес Лари Фари Шмекелари. — Сега ще ви разкажа една приказка, в която се разказва и за двете неща — колко хубаво отпразнувах моята сватба и за четири огнени коня.

Тогава живеех в страната на приказките „Бонбон Кръц-Кръц“. Там царуваше Автоматичния цар Януари. Той имаше корона от тенеке и ключе за навиване. Негова дъщеря беше автоматичната принцеса Пудриера Вилхелмине Разглобиме, на която всичко й мърдаше. Предстоеше голяма сватба. Хубавата принцеса щеше да се омъжи за Електрическият барон Хлъц-Хлъц с петволтовата батерия в гащите. Той се беше вече малко разхлопал и постоянно хълцаше. Та точно за него щеше да се омъжва принцесата.

Сватбата стана в неделя. Имахме оркестър от трима души. Най-отпред свиреше на тромпет плюшената маймунка, след нея вървеше клоунът с хармониката, а най-отзад — мечето с барабана. Певица беше малката захарна кукла, която казваше „мама“. В колесницата бяха впрегнати четири коня, два един до друг отпред и още два един до друг отзад. Горен на капрата седеше като кочияш палячото с подвижните ръце. Специално за сватбата пристигнаха сто играчки и кукли от най-различни сандъци по света. Автоматичния цар Януари с короната от тенеке и ключа за навиване раздаде три пликчета дъвчащи бонбони. Лично аз строших сто чувала с орехи и лешници, които, трябваше да

се пръснат за бедните дървени птички. Щеше да излезе царска сватба, но взе, че стана една...

— Понякога си мисля, че той сигурно не може да троши никакви орехи — изръмжа Честния лъв Ханс. — Нали знаете, че който много дрънка, няма работа, а който няма работа, няма и орехи. Ще трябва утре да потърся в нашия сандък някой костелив орех, та да го видя как ще го счупи и ако не може, ще го изям, ама честна дума ви давам.

— Тогава взе, че стана една — каза Хрупко-Черупко — съвсем страшна работа. Нали ви казах, че отпред свиреше на тромпет маймунката и хубаво свиреше. Но отзад мечето така силно думкаше барабана, че изведнъж конете се изправиха на задните си крака и полетяха като бесни. Палячото с подвижните ръце падна от капрата и се намери, мятайки ръце и крака, върху захарната кукла, която изохка и извика: „Мама, маама!“

Побеснелите коне се втурнаха през тълпата. Всичко се обърна надолу с главата. Автоматичния цар и хубавата му дъщеря започнаха автоматично да се клатят и да треперят в колесницата. Електрическият барон Хлъц-Хлъц страшно се разхълца. А никой не смееше и да пристъпи към конете. Какво ли щеше да стане, ако не бях аз там!

Оставих прочутите си зъби за лов на лисици зад барабана, а аз самият се скрих зад голямата маймуна с плюшената адмиралска шапка. Така конете не можеха да ме видят. Естествено! Иначе щяха да ме направят на кайма. Защото луд кон не се надвива със сила, а с разум. И така, когато се появиха отново и точно щяха да профучат край барабана, моите зъби за лов на лисици се хвърлиха, ухапаха юздата, дръпнаха я и ги задържаха.

Автоматичния цар трепереше в колесницата, хубавата принцеса Пудриера плачеше. Тя се беше разпаднала на съставните си части, а Електрическият барон Хлъц-Хлъц хълцаше. Той спря чак когато батерията му се изтощи.

— Въпреки това сватбата се състоя. Аз бях обявен за новия младоженец, бързо сглобих принцеса Пудриера Вилхелмине Разглобиме и тържеството продължи. Хубава сватба беше. Аз станах и министър на орехите, лешниците и фъстъците в нашата страна на приказките и дясна ръка на Автоматичния цар.

Лари Фари Шмекелари показа лявата си страна, сякаш искаше да докаже, че тя е била откъм царя. А Честния лъв Ханс изръмжа:

— Точно си мислех, че ще мога да го излапам, но лявото си е ляво, а дясното — дясно — това е истината. А щом като е истина, не е лъжа. Ето, ляво е тук, при дясната ми лапа. Усецам го сам. Има късмет този хубостник, иначе щях да го излапам, без много да се церемоня, ама честна дума.

КАК ЛАРИ ФАРИ ШМЕКЕЛАРИ ПЪТУВА С ПАРАХОД НА КУКОВО ЛЯТО, КАК ЕДИН ЛЪВ ГО ИЗЯЖДА, НО ПОСЛЕ ЛАРИ ФАРИ ГО ПОБЕЖДАВА

— По-рано много обичах да пътувам на куково лято — започна да разказва днес Лари Фари Шмекелари. — Обикновено отивах в планината да бера цветя, веднъж обаче реших да замина за Индия...

— И аз знам — задрънка Мастиления палячо — кога е куково лято! Точно през лятото, не, не, искам да кажа, когато през лятото кукувицата отглежда малките си...

Мечето Цигу-Мигу му свирна бързо един лък през носа и каза:

— Какво си седнал да ни обясняваш. Това и децата го знаят. Не прекъсвай хубавата приказка!

Мастиления палячо млъкна веднага и Хрупко-Черупко Шмекелари продължи.

— И така, тръгнах за Индия на лов за лъвовете.

Този път Честния лъв Ханс реши да не го прекъсва и си помисли:

„Колкото повече разправя, толкова повече сам ще се оплете в лъжите си, по-лесно ще го пипна и по-сладко ще го схрускам. Може дори да не го карам да си събува ботушите, защото иначе ще се забавя много. Ще го излапам направо, както си е, ама честна дума.“

— И така, параходът за Индия тръгна в осем часа и двадесет и три минути от Патешкото поточе.

„Втора лъжа — преброи Честния лъв Ханс, — на Патешкото поточе няма никаква спирка.“

— Пътуването с параход е хубаво нещо, защото можеш да видиш много чайки, но е и опасно, защото нашият параход например замръзна наред океана. Такъв студ хвана, че водата се превърна в дебел лед. Параходът не можеше да се помръдне нито милиметър —

ни напред, ни назад. Ние си казахме: „всяко чудо за три дни“ и решихме да прекараме весело и да си поиграем на карти.

Да, но това с „чудото за три дни“ не се оказа вярно. Ледът се задържа толкова дълго, че край нас минаха първите пингвини, които отиваха през лятото на почивка от Северния полюс на Южния.

„Трета лъжа — преброи Честния лъв Ханс, — на Южния полюс е също така студено, както и на Северния. Едно време имах за приятел един бял мечок. От него научих това и оттогава го знам със сигурност.“

— Вече бяхме изиграли всички игри на карти по сто пъти — продължи Лари Фари Шмекелари, — пък и запасите ни от храна вече се свършваха. Моряците бяха премръзнали и почнаха да се бунтуват.

Кой знае какво щеше да стане, ако не се бях заел с тази работа!

Закрепих зъбите си за трошене на камъни на носа на парахода и капитанът даде заповед за тръгване. Кормчията застана зад руля. Моите зъби за трошене на камъни започнаха съвсем лесно да разбиват леда и така много скоро ние взехме курс към Индия. Там ме чакаше приятелят ми, емирът Ибибаб-бум.

„Четвърта лъжа — преброи Честния лъв Ханс, — в Индия няма емири. Емирите са в Арабия.“

— Емирът Ибибаб-бум носеше прочутата си пушка уинчестерка, напълно автоматична, с единадесет патрона в пълнителя, самозареждаща се. Лично аз ходя на лов винаги без пушка. Смятам, че не е честно, щом лъвът се бори с острия си разум, ловецът да излиза насреща му с автоматична пушка.

— Виж, това за „острия разум“ е вярно — каза Честния лъв Ханс, — но щом то е вярно, значи, той не лъже, а щом не лъже, не мога да го излапам. Съвсем ме обърка този хубостник — ту ми се струва, че лъже, ту — че не лъже.

— Отправихме се по най-краткия път към джунглата, защото поради застудяването бях загубил много време и моята куковолятна ваканция скоро щеше да свърши. Първо минахме през прерията. Там тревата стърчи над главата ти. После минахме през блатата, където дебнеха стотици опасности, и най-накрая стигнахме в джунглата. Аз, като по-силен, вървах отпред, а приятелят ми, Ибибаб-бум — отзад.

Промъквахме се предпазливо към лъвовете, защото трябваше да вървим така, че вятърът да духа откъм тях. Но лъвовете не бяха прости. Те отдавна ни бяха подушили и ни следваха по петите, също

срещу вятъра. Начело беше най-големият и най-опасен лъв, с най-големите и остри зъби и с най-меките лапи, с които можеше да дебне така безшумно, че дори и комар не може да го усети. И така, той все повече и повече се приближаваше към нас — и ето че в един момент изведнъж се хвърли и ухапа уинчестерката, отскубна я от ръцете на приятеля ми, емира Ибибабаб-бум, и я гълтна. Нали ви казвам, че лъвовете не са прости.

— Имаш право — изръмжа Честния лъв Ханс, — а да не говорим пък аз колко съм умен. Защото, приятелче, веднъж само да излъжеш — веднага ще го разбере. И тогава...

— И така, лъвовете са умни животни — продължи Лари Фари Шмекелари. — Нашият лъв сигурно си е помислил: „А бе, нека аз първо да му взема пушката, че без нея ловецът е като муха без глава!“ А това си е вярно!

— В този момент аз се обърнах и гледам, моят приятел, емирът Ибибабаб-бум е в опасност. Лъвът вече си облизваше горната устна...

— Ох, ох, и аз също — зарадва се Честния лъв Ханс, — днес си ми вързан в кърпа. Щом като почна да лъже и за лъвовете, прошка няма!

— За пръв път виждах моя приятел Ибибабаб-бум изплашен. Краят му бе настъпил, но аз не го изоставих. Хвърлих се помежду им и се оставих лъвът да ме изяде.

— Сипах ли те сега, господинчо Хрупко-Черупко? — изръмжа Честния лъв Ханс. — Който е изяден и то от един лъв, изчезва завинаги от лицето на земята, ама честна дума ти давам. Хайде, братленце, ела ми насам, подай лапа и нека се сбогуваме преди да те излапам.

Честния лъв Ханс пристъпи към Хрупко-Черупко, облиза си муцуната и подаде лапа за сбогом, но точно тогава Лари Фари Шмекелари му каза:

— Почакай само минутка, Честни лъве Ханс! Аз ще ти докажа, че не лъжа. Знаете ли защо се оставих да ме изяде? Защото знам, че лъвовете са непобедими. Не е ли вярно това?

— И как още — изръмжа Честния лъв Ханс, — а щом е вярно, значи, не е лъжа!

— Е, виждаш ли?! Понеже лъвът е непобедим отвън, аз исках да го победя отвътре. Нали вътре беше пушката. Аз я грабнах бързо, натиснах спусъка и бум! — убих лъва с един изстрел.

Моят приятел Ибибабаб-бум вече плачеше зад храсталака, където се беше скрил, защото мислеше, че с мене е вече свършено и че никога вече няма да ме види. Но ето че лъвът падна и умря...

От напрежение Лари Фари Шмекелари започна да разказва все по-бързо и по-бързо. Страх го беше да не бъде излапан от Честния лъв Ханс.

— Лъв... лъвът падна убит, победен отвътре от мене...

— Това е чиста лъжа — изсъска ядосано Честния лъв Ханс. — Никой не може да победи един лъв...

— И все пак не е лъжа — отговори бързо Лари Фари Шмекелари. — Аз мога да ти докажа. Внимавай сега. Виждаш ли ме в този момент, ти, Честни лъве Ханс?

— Как да не те виждам? — изръмжа Честния лъв Ханс.

— И не лъжеш, нали? — попита Лари Фари Шмекелари.

— Аз да лъжа? За нищо на света — каза Честния лъв Ханс.

— Тогава това е вярно — продължи Лари Фари Шмекелари, — а това, което е вярно, не е лъжа. Ти сам го казваш.

— Сега съвсем ме обърка — изръмжа Честния лъв Ханс. — Вече не знам кое е лъжа и кое — истина. Но само да го пипна веднъж, че лъже, ще го излапам така, както си е — барабар с ботушите, капата и всички дървесни червеи, честна дума ви давам.

Тайнственият сандък си стои още на тавана на къщата, в която живее старият железничар Траверсопиронков, точно зад седмата греда на покрива. И ако утре вечер луната се покаже на капандурата, някой ще повдигне капака на сандъка и Лари Фари ще се покатери и ще запее:

*Събудете се, другари!
Чуйте как аз, Лари Фари,
след опасни патила
се прочух с добри дела!
Истината казвам само,
без лъжа и без измама!*

И ако Честния лъв Ханс още не го е излапал, той сигурно всяка вечер продължава да разказва нови и нови приказки.

Издание:

Издателство „Отечество“, София, 1979

Немска, първо издание

Редактор: Богдана Зидарова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.